

Der er næppe tvivl om, at der er tale om et generationsproblem. Når den ungdom, vi taler om i dag, overtager ledelsen rundt omkring i samfundet, vil vi få et mere åbent og dermed bedre samfund, men i den ældre del af befolkningen hersker der desværre en stor frygt for udlændinge. Jeg kan ikke lade være med at nævne, at i de to folketingsgrupper, der har rejst debatten her i dag, er der adskillige medlemmer, der nærer denne frygt.

Vi kan ikke vente på, at en ny generation vokser op, vi bliver nødt til at gøre noget i mellemtiden. Et af midlerne er at gøre det lige så vigtigt for virksomheder og offentlige institutioner at have det image at være åben for udlændinge, som det gudskelov er blevet at have et godt arbejdsmiljø.

Til slut skal jeg sige, at vi naturligvis støtter det dagsordensforslag, som vi er medforslagsstillere af. Jeg vil dog spørge ministeren, om han vil sikre, at den redegørelse, der skal gives, kommer til at omhandle begge facetter, både danskeres mulighed for at internationalisere sig, bl.a. ved at rejse ud, og udlændinges mulighed for at komme hertil. Det bør være to sider af samme sag.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Internationalisering har længe været et modeord. Vi støder på det dagligt og i flere og flere sammenhænge, og internationalisering betragtes som noget positivt og nødvendigt.

Med den konstante forbedring af transport- og kommunikationsmulighederne er verden blevet mindre, og vi er alle beboere i en global landsby. Med telefon, fax og Internet kan vi i dag kommunikere og nå hinanden uden større problemer på ingen tid, selv om vi bor på hver sin side af kloden.

Dette stiller en række nye krav til os alle. Vi er ikke bare nationale, men også globale borgere. Som altid når der er tale om en trend, skal man passe på ikke at lade sig overbejstret og ukritisk hylde alle former for internationalisering. Men der er ingen tvivl om, at behovet for internationalisering er konkret og på nogle områder presserende. I en lille, åben økonomi som den danske kan vi ikke isolere os. Vi er afhængige af andre lande og dermed også afhængige af et vist kendskab til andre landes samfund og kulturer. Så er spørgsmålet: Hvad kan vi gøre for at fremme befolkningens internationale viden og erfaring?

Denne forespørgsel retter sig først og fremmest mod uddannelsessystemet og forståeligt nok, for det er oplagt at begynde her. Nu er uddannelsessystemet ganske vist mange tinglige fra folkeskolen til folkeoplysningen, men generelt må man sige, at vi i uddannelsessystemet har meget gode muligheder for at give det internationale højere prioritet.

I folkeskolelovens første paragraf hedder det, at folkeskolen skal gøre eleverne fortrolige med dansk kultur og bidrage til deres forståelse for andre kulturer. Det synes jeg er ganske godt og præcist formuleret. En forståelse for andre kulturer kræver kendskab til dem, og et kendskab til og forståelse for andre kulturer i et samspil med et grundigt kendskab til den danske kultur synes jeg er optimalt.

Men er kendskab til og forståelse for andre kulturer det, der menes, når vi i dag taler om international viden, erfaring og kompetence? Det er det næppe. Den internationale dimension er blevet udvidet. Tidligere var der tale om international dimension, når man bare havde lært et fremmedsprog eller tog på en studietur til et andet land. Det er da også stadig to vigtige elementer, men internationalisering er ikke gjort med det. Den internationale dimension er en kombination af kendskab til og beherskelse af fremmedsprog, viden om andre lande og endelig et bredt samarbejde med andre lande.

For at starte med sproget. Undervisning i fremmedsprog starter i den danske folkeskole i 4. klasse, altså når vore skoleelever har fået et solidt og godt kendskab til det danske sprog. Desuden gives der mulighed for at få undervisning i tre fremmedsprog i løbet af folkeskolen, og i gymnasiet er der introduceret fremmedsprog, som ikke hidtil er blevet udbudt, f.eks. japansk. På flere uddannelsesinstitutioner er det endvidere blevet muligt at følge undervisningen på engelsk.

Hvad angår viden om og kendskab til andre lande, taler vi i folkeskolen om den internationale forståelse i flere fag. Dette dækker over, at lærerne skal huske at inddrage andre kulturer – ikke bare i de oplagte fag som historie, samfundsfag og geografi, men i det hele taget. Flere og flere uddannelsesinstitutioner indgår i mere eller mindre faste samarbejdsforhold med uddannelsesinstitutioner i andre lande, og flere skoler får multilaterale skolepartnerskaber; et led i den generelle styrkelse af mulighederne for udlandsophold.